

Interview

Fikre, Masresha en Kaleab onder de Ethiopische icoon in Kaleabs huiskamer.

Iemand die niet in God gelooft en niet naar de kerk gaat? In Ethiopië is het onvoorstelbaar. Kerk, geloof en maatschappij zijn er onlosmakelijk met elkaar verbonden en er is niemand te vinden die zichzelf 'ongelovig' noemt. Hoe is het dan als je zoon priester wordt en vertrekt naar Nederland, waar de kerken leeglopen en een groot deel van de mensen verklaart niet in God te geloven? Margot de Zeeuw vroeg het Fikre Abebe Woldeyohannes en Masresha Shifferaw Gebreyes, de ouders van kapelaan Kaleab Masresha.

Masresha Shifferaw en Fikre Abebe uit Ethiopië: "De Noord-Hollandse gastvrijheid en

"We waren heel bezorgd toen we hoorden dat Kaleab naar Nederland zou vertrekken," vertelt Masresha Shifferaw Gebreyes (73), de vader van kapelaan Kaleab. "Wij weten niet beter dan dat Nederland een heidens land is, waar de kerken leeg staan. Ik begrijp daar helemaal niets van, dat iemand kan leven zonder geloof. Je voelt dan niets, je bent van binnen leeg. We vroegen ons daarom af in wat voor maatschappij Kaleab terecht zou komen, of het veilig voor hem zou zijn." Ook Kaleabs moeder Fikre (69) maakte zich zorgen om haar zoon in dat verre Nederland: "Ik dacht echt: Wat zal er met hem gebeuren?"

Afgelopen september kwamen Masresha en Fikre naar Nederland, waar ze een paar weken bij kapelaan Kaleab in Castricum logeerden. Fikre: "Wat we zien, is ongelooflijk. De mensen hier zijn heel blij met Kaleab, ze houden van hem en dat is voor ons heel geruststellend. Ik heb nu geen zorgen meer om mijn zoon: ik heb zelf kunnen zien dat hij bij de mensen hier in goede handen is." Ook de plaats van de kerk en het geloof in de Nederlandse samenleving is voor hen in een ander daglicht komen te staan. Fikre: "Wat we hier hebben gezien, is heel anders dan het beeld dat wij in Ethiopië hebben van de Nederlandse samenleving. De mensen hier zijn vredig, gastvrij en heel vriendelijk. Wij vragen

ons daarom af wat het verschil is met onze eigen onveilige samenleving. Wat is gelovig zijn uiteindelijk als je het niet in de praktijk brengt? Ik ben dankbaar te zien hoe mensen hier proberen hun geloof in de praktijk te brengen. Hun gastvrijheid en naastenliefde maakt ons af en toe sprakeloos. Er is bijvoorbeeld veel hulp georganiseerd voor de kinderen in ons land en wij zijn hier overal van harte welkom." Fikre refereert hier aan de hulpactie van de Beverwijkse voetbalvereniging DEM waarover Samen Kerk eerder schreef en aan de Startzondagviering van parochie De Goede Herder in Castricum die geheel in het teken stond van Ethiopië. Er kunnen dankzij de enthousiaste parochianen en de sponsoring van DEM 150 kinderen naar school. Fikre heeft jarenlang kinderen in Addis Abbeba ondersteund die tussen wal en schip dreigden te raken. Inmiddels heeft een van haar dochters de leiding over het project van haar overgenomen.

Hostie uitdelen

Al pratend komt ook de geschiedenis van Kaleabs roeping ter sprake, een roeping waarin zijn oma en moeder een belangrijke rol hebben gespeeld. Masresha is ethiopisch-orthodox, Fikre rooms-katholiek. Ze gaan ieder naar hun eigen kerk, maar Fikre voedde de kinderen katholiek op: "Ik ben streng als het om de kerk gaat," vertelt ze. "De kinderen

Op de thee bij bisschop Punt.

naastenliefde maken ons sprakeloos"

moesten met mij mee naar de kerk, terwijl hun vader dan moest werken." Kaleab vertelt dat zijn moeder en oma zijn roeping in zijn hart hebben gezaaid: "Mijn moeder praatte altijd over het priesterschap en hoe belangrijk dat is voor de kerk. Priesters geven immers het geloof door." "Mijn grootste wens was dat ik ooit eens de Heilige Communie van mijn eigen zoon zou ontvangen," vult Fikre aan. "Dat is genoeg voor mij, meer vraag ik niet van God." Masresha was minder enthousiast over de plannen van Fikre en Kaleab: "Ik dacht dat ze niets leren op het seminarie, alleen maar hoe ze de Hostie moeten uitdelen. En ik zie in Ethiopië dagelijks hoe belangrijk het is om een goede opleiding te hebben." En zo gebeurde het dat vader Masresha op een goede dag op zakenreis was en moeder

Fikre Kaleab 'stiekem' naar het seminarie bracht. Masresha: "Ik vond dat aanvankelijk heel moeilijk, hij was pas 14 en ik was bang dat hij zijn toekomst zou vergooien. Aan de andere kant was hij in een veilige omgeving en ik dacht dat hij daarna wel een vak zou gaan leren. Uiteindelijk bleek dat hij echt studeerde en dingen leerde op het seminarie. Het is allemaal anders gelopen dan ik wilde, maar ik ben nu heel blij met zijn keuze."

Hoewel Fikre en Masresha zijn gerustgesteld nu ze zelf hebben ervaren hoe Kaleab woont en leeft in een Noord-Hollandse gemeenschap, zijn ze nog steeds verbaasd over de Nederlanders: "Ik vind het onvoorstelbaar dat je niet naar de kerk gaat en jezelf toch gelovig noemt," aldus Fikre. "De kerk is de kern van het geloof, daar kom je samen en word je geloof gevoed." Ondanks het feit dat Masresha en Fikre naar verschillende kerken gaan, is hun geloof absoluut een bindende factor in hun relatie. Masresha: "Wij gaan naar dezelfde God. We hebben verschillende kerken, maar het geloof is hetzelfde, alleen de manier waarop we het uiten is anders." Ook hij vindt het dan ook een hele eer om bij bisschop Punt op visite te gaan: "Zijn zegen gaat ook naar mij, ondanks ons verschil in geloof," lacht hij. ■

Interview: Margot de Zeeuw